

Arrest

nr. 151 991 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 10 december 2014 verzocht om schriftelijk verdere inlichtingen te verschaffen in verband met uw asielmotieven binnen de maand na de verzending van dit verzoek, en u hebt mij geen geldige reden hiervoor meegedeeld binnen een termijn van een maand na de verzending van dit verzoek. Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.1. In haar verzoekschrift oppert verzoekende partij dat door verwerende partij op generlei wijze rekening werd gehouden met haar ernstige medische problematiek, waarvan verwerende partij nochtans herhaaldelijk in kennis werd gesteld. Desbetreffend voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift twee e-mails van haar raadsman d.d. 6 april 2014 en 22 oktober 2014 (bijlagen 3 en 4). Tevens merkt verzoekende partij op dat zij bij beslissing van 3 maart 2014 gemachtigd werd tot verblijf voor één jaar op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waaruit de ernst van haar aandoening blijkt. Verzoekende partij voegt desbetreffende beslissing als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 5). Verder wijst verzoekende partij erop dat zij op 29 november 2014 een levertransplantatie onderging en tot begin 2015 opgenomen was in het ziekenhuis, waardoor zij noch de mogelijkheid had zelf schriftelijke toelichting te verschaffen over haar asielmotieven, noch de mogelijkheid had haar raadsman te spreken. De conclusie van verwerende partij dat verzoekende partij een gebrek aan medewerking zou vertonen is dan ook gesteund op onvolledige gegevens, waar zij geen rekening houdt met de ernstige medische problematiek van verzoekende partij. Door relevante feitelijke gegevens over het hoofd te zien, is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan. Tevens is het manifest onredelijk om geen rekening te houden met deze relevante medische gegevens.

2.2.2.2. De Raad verwijst desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: *“Op basis van het administratief dossier blijkt dat op datum van 10 december 2014 per aangetekende zending een verzoek om inlichtingen werd verstuurd naar de door verzoeker gekozen woonplaats. Alsook werd verzoekers advocaat op 10 december 2014 per fax op de hoogte gesteld van het verzoek om inlichtingen die aan verzoeker was verstuurd.*

Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat hij het verzoek om inlichtingen heeft ontvangen op de door hem gekozen woonplaats, noch dat zijn raadsman in kennis werd gesteld van dit verzoek om inlichtingen die hij ontvangen heeft. Ten tweede stelt verwerende partij vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift evenmin betwist dat hij binnen de maand na de verzending van dit verzoek om inlichtingen geen gevolg hieraan heeft gegeven.

Waar verzoeker ter verantwoording voor dit nalaten stelt dat de Commissaris-generaal op de hoogte was van de ernstige medische aandoening waaraan hij lijdt en hierbij verwijst naar de stukken die hij dienaangaande aan de Commissaris-generaal heeft overgemaakt, namelijk een beslissing dd. 3 maart 2014 waarbij verzoeker gemachtigd werd tot verblijf voor één jaar o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet, de e-mail dd. 6 april 2014 van de raadsman van verzoeker met in bijlage 2 medische attesten (van dr. V. (...) dd. 29.11.13 en van het UZ Sint-Pieter dd. 19.09.13) en de e-mail dd. 22 oktober 2014 van de raadsman van verzoeker met in bijlage een medisch attest van dr. K. M. (...) dat dateert van 17 oktober 2014, merkt verweerder op dat deze stukken niet als geldige reden kunnen dienen ter verschoning voor het nalaten om gevolg te geven aan het verzoek om inlichtingen van 10 december 2014. De neergelegde medische attesten dateren van 19 september 2013, 29 november 2013 en 17 oktober 2014 en geven een situatieschets van de medische toestand van verzoeker op het moment van het schrijven van deze attesten. Los van het feit dat de Commissaris-generaal inderdaad herhaaldelijk op de hoogte werd gesteld van de medische toestand van verzoeker, moet vastgesteld worden dat deze attesten echter allemaal dateren van vóór 10 december 2014. Uit deze attesten kan geenszins afgeleid worden dat verzoeker omwille van medische redenen niet in de mogelijkheid verkeerde om gevolg te geven aan het verzoek tot inlichtingen dat hem op 10 december 2014 werd toegestuurd. Deze medische stukken kunnen dan ook niet beschouwd worden als een geldige reden voor het geen gevolg geven aan het verzoek om inlichtingen.

Waar verzoeker voorts stelt dat hij op 29 november 2014 een levertransplantatie onderging, dat hij tot begin 2015 opgenomen was in het ziekenhuis en in de (medische) onmogelijkheid verkeerde tot bespreking met zijn raadsman, laat staan dat hij in de mogelijkheid verkeerde om eigenhandig schriftelijke toelichting te verschaffen nopens zijn asielmotieven, merkt verweerder vooreerst op dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen. Verzoekende partij brengt geen enkel objectief medisch stuk bij waaruit blijkt dat hij eind november 2014 een medische ingreep heeft ondergaan, noch dat hij tot begin 2015 in het ziekenhuis was opgenomen. Bovendien, zelfs als deze feiten op de waarheid berusten, dan nog stelt verweerder vast dat verzoeker geheel nagelaten heeft om de Commissaris-generaal op de hoogte te stellen van deze feiten die verzoeker aanvoert als verschoningsgrond voor het geen gevolg geven aan het verzoek om inlichtingen. In het administratief dossier steekt geen enkel stuk van verzoekende partij waaruit blijkt dat hij binnen de maand na de verzending van het verzoek om inlichtingen de Commissaris-generaal op de hoogte heeft gesteld van zijn toenmalige medische toestand en ziekenhuisopname. Noch brengt verzoeker in zijn verzoekschrift een stuk bij waaruit blijkt dat hij de Commissaris-generaal hieromtrent zou ingelicht hebben. Evenmin toont verzoeker aan dat hij zich in een overmachtsituatie bevond door zijn medische toestand en ziekenhuisopname. Hij toont niet aan dat hij niet via derden, zoals zijn raadsman, de Commissaris-generaal op de hoogte kon stellen van zijn operatie en ziekenhuisopname als reden voor het niet antwoorden op het verzoek tot inlichtingen. Verzoekers raadsman was immers per fax op de hoogte gesteld van dit verzoek dat aan verzoeker was gestuurd (en van de gevolgen die er aan verbonden waren bij het geen gevolg geven binnen de maand), zoals blijkt uit het administratief dossier, alsook was verzoekers raadsman op de hoogte van de medische ingreep die verzoeker op 29 november 2015 heeft ondergaan, zoals blijkt uit het emailverkeer tussen verzoekers raadsman en verzoekers schoonbroer dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt. Overmacht wordt niet bewezen.”

De Raad is dan ook van oordeel dat gezien bovenstaande vaststellingen de commissaris-generaal, aangezien verzoekende partij zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan het verzoek om inlichtingen en evenmin binnen de maand hiervoor een geldige reden heeft opgegeven, op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet correct kon besluiten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Daar waar verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt, stellende dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan door relevante feitelijke gegevens over het hoofd te zien, wijst de Raad erop dat uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij rekening houdend met alle elementen van het administratief dossier correct tot de bestreden beslissing is gekomen. Van enige onzorgvuldigheid in hoofdte van verwerende partij is dan ook geen sprake.

Wat ten slotte nog de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geenszins in wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet nuttig kan worden aangevoerd.

2.2.3. Het door verzoekende partij aangevoerde middel kan derhalve niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT